

» Der var engang — «

Der er ikke meget at sige til den *Carl Th. Dreyer'ske* Filmatisering af »Der var engang —«, der er gaaet saa megen Tale om, der har kostet saa mange Penge, og som i Aftes havde sin københavnske Premiere i Paladsteatret. Filmen følger saa temmelig nøje *Drachmanns* Dramatisering af *Æventyret*, og naar den gør *Svinkeærinder*, er det ud i den danske Natur, hvorefter den bringer mange smukke *Stemmings-Billeder*, der vil virke som god Propaganda for vort lille, fine Land i Udlandet, hvis den opnaar at komme meget rundt dér.

Det er at haabe. Men helt sandsynligt er det ikke, at Filmen vil klare sig rigtig godt i den store Verden. Der vil dens lokale Kolorit næppe veje til i samme Grad som her, hvor vi møder udrustede med vort Kendskab til baade *Æventyret*, *Drachmann*, det danske Landskab og de danske Kunstnere, der spiller Filmen.

Interessen i Aftes syntes væsentligt at være knyttet til disse Kunstnere. Man morede sig ved at se Kongen blive spillet af *Jerndorff*, der her for første Gang tripper lige ind i Filmen, grangivelig som man kender ham fra Det kgl. Teater. Den gamle Skuespiller gør et Kunststykke ved at vise sig den ham ukendte Films-teknik saa voksen, at han næsten bliver den naturligste af samtlige Optrædende. Han undgaar lykkeligt alle Filmens Faldgruber og bliver den dejligste *Æventyr-Konge*.

Clara Pontoppidan er ogsaa dejlig som Prinsessen — helt fortræffelig i sin Hovmodigheds-Værdighed i *Æventyr-Land*, lidt udvisket senere i sin Ydmygelses-Tilstand. *Svend Methling* spiller Prinsen, og omvendt ham: han er en bedre Stodder, der tæmmer Trolden, end Frier, der elsker Prinsessen. *Casper Røghat* svinder ind til ingenting. Dels har Hr. Dreyer ikke gjort meget ud af ham, dels faar *Ahnfelt Rønne* ikke meget ud af den Smule, der er ham givet. Aah — havde Hr. Dreyer blot haft Talegaver nok til at overtale *Olaf Poulsen*!

Paladsteatrets Orkester indrammer paa det smukkeste Filmen med *Lange-Müllers* og andre skønne danske Toner. Og forud for den gaar en Optagelse af Fugleliv i danske Skove, som Publikum ikke bør forsømme at komme tidsnok til at se. g.